

MOTÝL

NIČ

„Toto je príbeh
o zrodení hrdinu.
Tým hrdinom ste vy.“

MA

NEZLŇMÍ

DAVID GOGGINS

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PREDANÝCH VIAC AKO 5 MILIÓNOV VÝTLAČKOV

NIČ MA NEZLOMÍ

NIČ MA NEZLOMÍ

OVLÁDNITE SVOJU MYSEL
A DOKÁŽTE ZDANLIVO NEMOŽNÉ

DAVID GOGGINS

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Poznámka redakcie: Redakcia vydavateľstva a prekladateľka sa rozhodli zjemniť spôsob vyjadrovania autora a vulgarizmy nahradiť jemnejšími slovenskými nadávkami.

CAN'T HURT ME: Master Your Mind and Defy the Odds

Copyright © 2018 GOGGINS BUILTS NOT BORN, LLC

All rights reserved.

Credit © Cover Photo by Loveless Photography

Design by Erin Tyler

Foto credit page 54. © AP

Foto credit page 109. © Zuma Press, Inc / Alamy Stock Photo

Translation © Martina Šturcelová, 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2023

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

ISBN: 978-80-8164-340-8

NEUTÍCHAJÚCEMU HLASU V MOJEJ HLAVE,
KTORÝ MI NIKDY NEDOVOLÍ PRESTAŤ.

OBSAH

ÚVOD.....	11
1. MAL SOM BYŤ IBA ŠTATISTICKÝM ÚDAJOM.....	15
2. PRAVDA BOLÍ.....	42
3. NESPLNITEĽNÁ ÚLOHA.....	70
4. OBERANIE O DUŠU.....	96
5. OBRNENÁ MYSEĽ.....	121
6. NEJDE O TROFEJ.....	151
7. NAJSILNEJŠIA ZBRAŇ.....	179
8. TALENT NETREBA.....	216
9. NEOBYČAJNÝ MEDZI NEOBYČAJNÝMI.....	246
10. SILA ZLYHANÍ.....	275
11. ČO AK?.....	307
POĎAKOVANIE.....	330

PREDBEŽNÉ NARIADENIE

ČASOVÉ PÁSMO: 24 hodín denne, 7 dní v týždni

TYP ÚLOHY: SÓLOVÁ MISIA

- 1. SITUÁCIA:** Hrozí vám taký pohodlný život bez námahy, že umriete bez toho, aby ste si uvedomili váš skutočný potenciál.
- 2. MISIA:** Oslobodiť svoju myseľ. Navždy zahodiť mentalitu obeť. Mať pevne v rukách všetky aspekty svojho života. Vybudovať si nezlomné základy.
- 3. REALIZÁCIA:**
 - a. Prečítajte si túto knihu od začiatku do konca. Oboznámte sa s obsiahnutými metódami, prijmite všetkých desať výziev. Potom to zopakujte. Opakovaním si vaša myseľ zvykne na diskomfort.
 - b. Ak všetko urobíte, ako najlepšie viete, bude to bolieť. Táto misia nie je o tom, aby ste sa cítili lepšie. Máte sa stať lepším človekom a mať väčší vplyv na svet.
 - c. Neprestávajújte, keď pocítite únavu. Prestaňte, až keď misiu dokončíte.
- 4. PRÍSNE TAJNÉ:** Toto je príbeh o zrodení hrdinu. Tým hrdinom ste vy.

VELITEĽ: DAVID GOGGINS

PODPIS: -----

HODNOSŤ A NASADENIE: VELITEĽ AMERICKÝCH NÁMORNÝCH, VZDUŠNÝCH A POZEMNÝCH TÍMOV (Navy SEALs) VO VÝSLUŽBE

ÚVOD

Viete, kto naozaj ste a čo dokázate?

Určite si myslíte, že áno, lenže ak v niečo veríte, neznamená to, že sa to automaticky stane. Popieranie je zónou maximálneho pohodlia.

No nebojte sa, nie ste sami. V každom meste, v každej krajine, ba dokonca na celom svete žijú milióny ľudí s prázdnyimi pohľadmi, ktorí sa potulujú ulicami ako živé mŕtvolky zvyknuté na pohodlie, utápajú sa v mentalite obete a neuvedomujú si svoj potenciál. Viem to, lebo o nich neustále počúvam, stretávam ich a rovnako ako vy, tiež som k nim patril.

Mal som aj čertovsky dobrú výhovorku.

Život sa so mnou nemaznal. Narodil som sa pod mizernou hviezdou, v detstve ma bili, v škole mučili a prezývku *neger* som počul toľkokrát, že sa to ani nedá porátať.

Boli sme chudobní, žili sme zo sociálnych dávok, mali štátom dotované bývanie a mňa dusila depresia. Bol som na tom dosť zle a moje vyhliadky do budúcnosti nestáli za nič.

Málokto pozná pocit, aké to je byť na dne. Ja áno. Podobá sa to na pohyblivý piesok. Zdrapí vás, stiahne nadol a nepustí. Ak tak vyzerá celý váš život, je jednoduché dať sa uniešť a robiť stále rovnaké pohodlné rozhodnutia, ktoré vás zas a znova zabíjajú.

Treba si však priznať, že všetci siahame po osvedčenej voľbe, ktorá nás limituje. Je to také prirodzené ako východ slnka alebo gravitácia. Náš mozog je tak skrátka nastavený, preto je motivácia v podstate hlúposť.

Aj najlepšie povzbudzujúce reči a svojpomocné rady sú iba dočasným riešením. Neprinútia vás zmeniť vaše zmýšľanie. Nedodajú silu vášmu prejavu, nepozdvihnú existenciu. Motivácia nezmení absolútne nikoho. Vlastný život som si mohol zlepšiť jedine ja.

Vyhľadával som teda bolesť, zvykol si na utrpenie a nakoniec som sa zmenil z najväčšieho slabocha na planéte na najtvrdšieho človeka, akého kedy Boh stvoril. Teda aspoň som si to nahováral.

Je veľmi pravdepodobné, že ste mali oveľa lepšie detstvo než ja a možno aj teraz si žijete celkom slušný život. Lenže bez ohľadu na to, kým ste, kto boli alebo sú vaši rodičia, kde žijete, čím sa živíte alebo koľko peňazí máte, využívate pravdepodobne iba okolo štyridsať percent vašich reálnych schopností.

A to je teda poriadna škoda.

Všetci máme potenciál dosiahnuť oveľa viac.

Pred rokmi ma pozvali na diskusiu do Massachusettského technologického inštitútu (MIT). Ako študent som nikdy nebol na univerzitnej prednáške. Horko-ťažko som dokončil strednú školu a teraz som mal v jednej z najprestížnejších inštitúcií v krajine debatovať s niekoľkými ďalšími ľuďmi o mentálnej neoblomnosti. Počas diskusie vyhlásil istý uznávaný profesor z tej univerzity, že všetci máme genetické obmedzenia. Horné hranice. Vraj niektoré veci jednoducho nedokážeme bez ohľadu na to, akí sme psychicky silní. Ak dosiahneme genetický strop, mentálna neoblomnosť už nebude hrať žiadnu rolu.

Zdalo sa, že to všetci v miestnosti prijali, lebo tento vysoko uznávaný profesor sa špecializoval práve na výskum mentálnej

neobblomnosti. Zasvätil tomu celý svoj kariérny život. Trepal nezmysly a podľa mňa iba využíval vedu, aby nás ospravedlnil.

Až do tej chvíle som mlčal, keďže všetci ostatní boli múdri ľudia. Cítil som sa hlúpo. Nieкто v publiku si však všimol môj pohľad a spýtal sa, či súhlasím. A keď dostanem priamu otázku, hanblivosť ide bokom.

„Zažiť niečo je iné, než to študovať,“ povedal som a pozrel som sa na profesora. „To, čo ste povedali, platí na väčšinu ľudí, ale nie na sto percent. Vždy sa nájde jedno percento ľudí ako ja, ktorí sú ochotní vynaložiť maximálne úsilie a dokázať zdanlivo nemožné.“

Potom som vysvetlil, čo ma naučili skúsenosti. Každý sa môže stať úplne iným človekom a dosiahnuť, čo sa podľa takzvaných odborníkov nedá, no treba na to odhodlanie, vôľu a obrnenú myseľ.

Filozof Hérakleitos, ktorý sa narodil v Perzskej ríši v šiestom storočí pred naším letopočtom, to vystihol presne, keď písal o mužoch na bojisku. „Z každej stovky by tam desiati ani nemali byť, osemdesiati sú iba terčmi, deviati sú skutočnými vojakmi a je dobré, že ich máme, lebo bojujú hlavne oni. No iba jeden je pravý bojovník.“

Od chvíle, keď sa prvý raz nadýchnete, máte nárok umrieť. Zároveň aj nárok nájsť svoju odhodlanosť a stať sa tým jediným bojovníkom. Na boj sa však treba vyzbrojiť vopred. Len vy dokážete ovládnuť svoju myseľ, lebo iba tak sa dá prežiť odvážny život plný úspechov, ktoré sú podľa väčšiny ľudí za ich hranicami schopností.

Nepatrím medzi géniov ako profesori v MIT, no som ten spomínaný jeden pravý bojovník. A príbeh o mojom posratom živote, ktorý sa chystáte prečítať, vám osvetlí overenú cestu k sebaovládaniu, pomôže vám čeliť realite, prevziať zodpovednosť, zničiť bolesť, obľúbiť si, čoho sa bojíte, mať pôžitok z neúspechu, využiť naplno svoj potenciál a zistiť, kým naozaj ste.

Ľudské bytosti sa menia štúdiom, návykmi a vďaka príbehom. Prostredníctvom môjho príbehu sa naučíte, čoho sú schopné myseľ

a telo, keď ich vybičujete na maximálnu kapacitu, a tiež ako to dosiahnuť. Pretože ak sa dostatočne namotivujete, čokoľvek, čomu čelíte, teda rasizmus, sexizmus, úraz, rozvod, depresia, obezita, tragédia alebo chudoba, sa stane pohonom vašej premeny.

Kroky, ktoré opisujem v tejto knihe, predstavujú evolučný algoritmus, ktorý odstraňuje bariéry, žiari úspechom a prináša trvalý pokoj.

Dúfam, že ste všetci pripravení. Je načas ísť do boja so sebou samým.

MAL SOM BYŤ IBA ŠTATISTICKÝM ÚDAJOM

V krásnej štvrti sme našli peklo. V osemdesiatom prvom roku ponúkalo Williamsville najvkusnejšie nehnuteľnosti v oblasti Buffalo v štáte New York. Zelené a prívetivé ulice lemovali roztomilé domčeky plné vzorných obyvateľov. Žili tu lekári, advokáti, vedúci oceliarní, zubári aj profesionálni futbalisti spolu s oddanými manželkami, s ktorými splodili v priemere 2,2 detí. Autá boli nové, cesty pozametané, možnosti nekonečné. Americký sen v priamom prenose. Iba rohový pozemok na Paradise Road bol peklom.

A presne tam sme bývali my v dvojposchodovom bielom drevenom dome so štyrmi spálňami a štyrmi štvorcovými stĺpmi na rohoch prednej verandy, ktorá viedla na najväčšiu a najzelenšiu lúku vo Williamsville. Vzadu sme mali zeleninovú záhradu a dvojmiestnu garáž s modelmi Rolls-Royce Silver Cloud z roku 1962 a Mercedes 450 SLC vyrábaný v roku 1980. Na príjazdovej ulici stál novučičky čierny Corvette s rokom výroby 1981. Každý na Paradise Road žil na vrchole potravinového reťazca a podľa vzhľadu si

väčšina našich susedov myslela, že sme šťastná, vyrovnaná, odvážna a silná rodinka Gogginsovcov. Lesknúci sa povrch však viac od ráža, než odhaľuje.

Vídavali nás pred domom zvyčajne v pracovné dni ráno okolo siedmej. Môj otec Trunnis Goggins nebol vysoký, zato vyzeral dobre a mal postavu ako boxer. Nosieval obleky šité na mieru, vlúdne sa usmieval. Pôsobil ako úspešný obchodník na ceste do práce. Moja mama Jackie bola od neho o sedemnášť rokov mladšia, štíhla a nádherná, my s bratom sme chodievali vždy úhľadne oblečení v rifliach, tričkách značky Izod a s rucksakmi na chrbte ako ostatné deti. Biele deti. V našej verzii bohatej Ameriky bola každá prízjzdová cesta javiskom na kývanie hlavami a mávanie, keď rodičia odchádzali do práce a deti do školy. Susedia videli, čo chceli. Nik to do hĺbky neskúmal.

Vďakabohu. Rodina Gogginsovcov sa totiž v skutočnosti práve vrátila z ďalšej násilnej noci, a ak bola Paradise Road peklom, znamenalo to, že som býval so samotným diablom. Len čo susedia zavreli dvere alebo odbočili za roh, úsmev môjho otca vystriedalo zamračenie. Vyštekol rozkazy a vrátil sa dnu, aby dospal opicu. Ibaže naša práca sa neskončila. S bratom Trunnisom mladším sme museli ísť do školy a viezla nás tam nevyspatá mama.

V osemdesiatom prvom som nastúpil do prvého ročníka a vyučovanie som vnímal len matne. Nie preto, že by to bolo také ťažké. Vtedy ešte nie. No nevládal som ostať bdely. Učiteľkin spevavý hlas ma uspával, zložil som si ruky na lavicu a spravil z nich pohodlný vankúš. Občas ma prichytila a jej ostré slová boli ako nepríjemný budík, ktorý neprestajne zvoní. Deti v takom veku sú nekonečnými špongiami. Nasávajú jazyk a myšlienky ohromným tempom, budujú si základy, na ktorých si väčšina ľudí stavia celoživotné zručnosti ako čítanie, písanie a jednoduchá matematika. Lenže ja som po nociach pracoval, preto som sa nevedel sústrediť na nič iné než na to, aby som nezaspal.

Prestávky a hodiny telesnej výchovy boli čosi úplne iné. Ostať pri zmysloch vonku na ihrisku neznamenal veľký problém. Oveľa horšie bolo zahaľovanie telesných partií. Nesmeli sa mi vysúkať tričko. Nemohol som nosiť šortky. Modriny boli ako výstražné znamenie, ktoré nesmel nikto vidieť, inak by som doma schytal ďalšie. Napriek tomu som sa na ihrisku aj v triede cítil v bezpečí. Aspoň na chvíľu. Iba tam na mňa otec nedočiahol, teda prinajmenšom fyzicky. Môj brat si prešiel tým istým peklom v šiestom ročníku. Tiež ukrýval rany a na hodinách dospával, lebo keď zazvonilo, začínal sa skutočný život.

Cesta z Williamsville do štvrte Masten trvala asi polhodinu, no pripadalo nám to, akoby to bolo na konci sveta. Podobne ako celé východné Buffalo, aj Masten bola černošská robotnícka oblasť v meste s drsnými podmienkami. Na začiatku osemdesiatych rokov to však ešte nebolo úplné geto. Betlehemská oceliareň vtedy stále hučala a Buffalo patrilo k najväčším americkým mestám, kde sa vyrábala oceľ. Väčšina mužov z mesta, bieli aj čierni, tam mala slušné odborárske zamestnanie a zarábala existenčné minimum, čo znamenalo, že obchodom sa v Mastene darilo. Vráťane môjho otca, ktorému podnikanie odjakživa vynášalo.

V dvadsiatke už vlastnil koncesiu na distribúciu kokakoly a štyri doručovacie trasy v oblasti Buffala. Na takého mladíka to bolo veľa peňazí, no otec mal väčšie sny a plány. Jeho budúcnosť mala štyri kolesá a disko hudbu v pozadí. Keď zavreli miestnu pekáreň, prenajal si budovu a vytvoril tam jeden z prvých areálov na kolieskové korčuľovanie v Buffale.

O desať rokov neskôr sa Skateland presunul do obrovskej budovy na Ferry Street v srdci Mastenu. Otec nad klziskom zriadil bar a nazval ho Vermillion Room. V sedemdesiatych rokoch tam chodievali takmer všetci z východného Buffala a stretol tam aj svoju mamu. Mala vtedy iba devätnásť, on tridsaťšesť. Jackie bola prvý

raz preč z domu. Vyrastala v katolíckej komunite, a keďže Trunnis bol synom pastora, poznal jej jazyk do takej miery, aby sa mohol vydávať za veriaceho. Imponovalo jej to. Budme však úprimní, rovnako ju opantala jeho šarm.

Trunnis mladší sa narodil v sedemdesiatom prvom, ja v sedemdesiatom piatom, a keď som mal šesť, diskotéková mánia na kolieskových korčuliach bola na absolútnom vrchole. Skateland bol každú noc plný na prasknutie a my sme tam chodievali zvyčajne okolo piatej večer. Môj brat pracoval v stánku a pražil kukuricu, griloval párky do rožkov, naplňal chladiaci box, robil pizze. Ja som ukladal korčule podľa veľkosti a druhu. Každé popoludnie som ich zo stolčeka nastriekal aerosólovým deodorantom a vymieňal gumené brzdové zarážky. Zápach aerosólu okolo mňa visel ako mrak, prenikal mi do nosa. Oči som mal neustále zapálené. Niekoľko hodín potom som nič iné necítil. Všetko toto rozptylenie som však musel ignorovať, aby som nepoľavil v tempe. Otec totiž pracoval v kabíne dídžeja a neprestajne ma sledoval. Ak sa stratili nejaké korčule, dostal som na zadok. Pred otvorením som leštil klzisko suchým mopom, ktorý bol dvakrát taký veľký ako ja.

SKATELAND, JA VO VEKU ŠEŠŤ ROKOV

Okolo šiestej večer nás mama zavolala na večeru do zadnej kancelárie. Tá žena žila v neustálom popieraní, no jej materský inštinkt bol skutočný. Prejavoval sa tak, ako sa patrí, v snahe vytvoriť aspoň náznak normálnosti. Každý večer si v tej kancelárii rozložila na zem dva elektrické horáky, sadla si na päty a navarila kompletnú večeru, teda pečené mäso, zelené fazuľky a buchty, kým sa môj otec venoval účtom a telefonátom.

Jedlo bolo výborné, ale aj v šiestich či siedmich rokoch som chápal, že naša rodinná večera bola iba úbohou imitáciou toho, čo zažívala väčšina rodín. Navyše sme do seba všetko len rýchlo nahádzali. Nemali sme čas vychutnať si to, lebo o siedmej sa otvárali brány klziska, začínala sa šou a všetci sme museli byť na svojich miestach dokonale pripravení. Otec bol šerif, a keď vošiel do dídžejskej búdky, mal na nás bezchybný výhľad. Kontroloval priestor ako vševidiace oko. Ak sme niečo pobabrali, vypočuli sme si svoje. Alebo sme pocítili následky.

Pod ostrým stropným osvetlením nevyzerala hala bohvieako. Keď ho však stlmil, reflektory všetko ponorili do červenej žiary, ktorá sa klzala po rotujúcej zrkadlovej guli a vytvárala bezchybnú diskotékovú ilúziu. Cez dvere sa vrátili stovky korčuliarov bez ohľadu na to, či bol víkend alebo pracovný týždeň. Väčšinou prichádzali celé rodiny, zaplatili vstupné tri doláre a k tomu ešte pol dolára ako korčuliarsky poplatok.

Ja som požičieval korčule a celú halu som mal na starosti sám. Stolček so schodíkmi som si vliekol ako bakuľu. Bez neho ma zákazníci ani nevideli. Väčšie korčule boli pod pultom, no menšie veľkosti sa ukladali hore, takže som sa tam musel šplhať, čo klientov zakaždým rozosmialo. Mama bola hlavná a jediná pokladníčka. Vyberala vstupné od každého a pre Trunnisa boli peniaze všetkým. Rátal ľudí, keď vchádzali, a v reálnom čase počítal zisk, takže mal hrubú predstavu, čo čakať, keď sme zavreli. Nič nesmelo chýbať. Všetky peniaze patrili jemu. My ostatní sme nezarobili ani cent. Mama vlastne nikdy nedisponovala vlastnými financiami, nemala účet v banke ani kreditnú kartu. Všetko riadil otec a bolo nám jasné, čo by sa stalo, keby sa v pokladnici nenachádzalo toľko, koľko sa malo.

Nikto zo zákazníkov, ktorí k nám chodili, o tom, samozrejme, netušil. Pre nich bol Skateland snom, dokonalým rodinným podnikom. Otec púšťal vinylové ozveny disko, funku a prvých náznakov

hiphopu. Od červených stien sa odrážali basy a rytmy obľúbeného syna Buffala Ricka Jamesa, Georgea Clintona a jeho Funkadelicu či prvé nahrávky, ktoré vydali hiphopoví inovátori Run-DMC. Niektoré decká skúšali rýchlokorčuľovanie. Tiež som mal rád rýchlosť, no mali sme dosť tanečníkov na korčuľoch, ktorí sa vedeli poriadne vyblázniť.

Počas prvej hodiny alebo prvých dvoch boli rodičia dole a tiež sa korčuľovali alebo sledovali, ako ich deti brázdia vyleštený ovál. Skôr či neskôr však zdvihli zrak, a keď sa dosť z nich vybralo po schodoch, Trunnis vykĺzol z búdky a pridal sa k nim. Vníмали ho ako neoficiálneho starostu Mastenu a bol skutočne falošný politik do špiku kostí. Zákazníkov bral ako vlastné hodnotenie. Pritom netušili, že bez ohľadu na to, koľko pohárov naliat na účet podniku a s koľkými sa kamarátsky vyobjímal, v skutočnosti mu boli ukradenutí. Považoval ich iba za chodiace peňaženky. Ak niekomu naliat zadarmo, dobre vedel, že si ten človek neskôr objedná aspoň dva alebo tri ďalšie poháriky.

Robievali sme síce celonočné korčuľovanie aj dvadsaťštyrihodinové maratóny, ale Skateland sa zvyčajne zatváral o desiatej večer. S mamou a bratom sme sa následne pustili do práce, lovili zo špinavých záchodov zakrvavené tampóny, vetrali marihuanový opar, zoškrabovali z podlahy na klzisku žuvačky plné baktérií, čistili kuchyňu a robili inventúru. Pred polnocou sme sa polomŕtvi dovoliekli do kancelárie. Mama mňa aj brata prikryla paplónom na pohovke s hlavami oproti, zatiaľ čo sa strop otriasal funkovými basmi.

Pre mamu to nebol zďaleka koniec.

Len čo vošla do baru, Trunnis ju postavil k dverám alebo ju poslal do pivnice, aby nosila prepravky s alkoholom ako ťažná mulica. Vždy sa našla nejaká ponižujúca úloha, aby sa ani na chvíľu nezastavila. Otec zatiaľ všetko sledoval zo svojho rohu pri bare, odkiaľ mal najlepší výhľad. Rodák z Buffala a otcov blízky kamarát Rick

James sa v tom období často zastavil, ak bol v meste, a na chodníku pred budovou zaparkoval svoj Excalibur. Jeho auto bolo ako reklamný pútač, ktorý informoval okolie, že máme vzácného hosťa. A nebol u nás jedinou celebritou. OJ Simpson vtedy patril medzi najväčšie hviezdy NFL a so spoluhráčmi z Buffalo Bills k nám pravidelne chodieval. Rovnako aj Teddy Pendergrass a dievčatá zo Sister Sledge. Ak vám tieto mená nič nehovoria, vygúglite si ich.

Možno, keby som mal vtedy viac rokov alebo keby bol môj otec lepším človekom, cítil by som hrdosť, že som bol svedkom takých vzácných kultúrnych chvíľ. Malé deti však také veci nezaujímajú. Akoby sme sa všetci rodili so zapnutým morálnym kompasom bez ohľadu na to, akých máme rodičov a čo robia. V šiestich, siedmich, prípadne v ôsmich rokoch človek začína cítiť, čo je správne a čo nie. A navyše, ak sa narodíte do neustáleho kolotoča teroru a bolesti, viete, že to nie je správne, a to pochopenie vám nedá pokoj. Môžete to ignorovať, no citové záchvevy neprestávajú, hoci dni a noci splývajú do rozmazanej spomienky.

Niektoré chvíle však vyčnievajú a jedna ma dodnes máta. Moja mama vtedy vošla do baru, skôr ako mala, a našla otca, ako zasy-páva lichôtkami ženu asi o desať rokov mladšiu než ona. Trunnis ju videl, no iba pokrčil plecami. Mama naňho vyvalila oči a vliala do seba dva poháriky Johnnieho Walkera na upokojenie. Otec to zbadal a vôbec sa mu to nepáčilo.

Dobre vedela, ako sa veci majú, a že Trunnis zamestnáva prostitútky od hraníc až po Fort Erie v Kanade. Letnú chatu prezidenta jednej z najväčších bánk v Buffale využíval ako občasný bordel. Miestnych bankárov zoznamoval so svojimi dievčatami zakaždým, keď potreboval dlhodobejšiu pôžičku, a vždy mu ju schválili. Mame bolo jasné, že tá mladá žena v otcovom bare patrí do jeho stajne. Už ju predtým videla. Raz ich prichytila, ako si to spolu rozdáväjú v Skatelande na gauči, na ktorý takmer každú noc ukladala svoje

deti. Žena sa vtedy na ňu usmiala, Trunnis pokrčil plecami. Mama tušila pravdu, ale vidieť to na vlastné oči vždy zabolí.

Okolo polnoci šla s jedným z našich ochrankárov vložiť peniaze do banky. Prosil ju, aby od otca odišla. Ešte v tú noc. Možno vedel, čo príde. Asi aj ona, no nemohla utiecť. Nemala nijaké peniaze a nás by v jeho rukách nenechala. Okrem toho nemala nijaké práva na nehnutelnosti, lebo Trunnis sa s ňou odmietal oženiť. Riešenie tohto rébusu mala vtedy ešte pred sebou. Pochádzala zo slušnej rodiny zo strednej vrstvy a odjakživa bola počestná. Otec ňou pohrdal, lepšie sa správal k svojim šetkám než k matke vlastných synov a doslova ju väznil. Bola od neho stopercentne závislá, a keby ho chcela opustiť, nemala by nič.

S bratom sme v Skatelande nikdy dobre nespali. Strop sa tam priveľmi triasol, lebo kancelária bola rovno pod tanečným parketom. Keď moja mama vtedy v noci vošla, bol som už hore. Usmiala sa, ale všimol som si slzy v jej očiach. Pamätám sa, že som z jej dychu zacítil škótsku, keď ma čo najnežnejšie vzala do náručia. Otec sa zjavil krátko po nej. Porozopínaný a nahnevaný. Vytiahol spod vankúša, na ktorom som spal, zbraň. (Áno, čítate dobre, v šiestich rokoch som spal na nabitej zbrani!) Zamával ňou predom mnou a s úsmevom si ju strčil do puzdra na členku. V druhej ruke mal dve hnedé papierové tašky s takmer desaťtisíc dolármi v hotovosti. Dovtedy to bola bežná noc.

Rodičia cestou domov spolu nehovorili, no napätie medzi nimi doslova vrelo. Mama odbočila na príjazdovú cestu do Paradise Road tesne pred šiestou, teda trochu skôr než zvyčajne. Trunnis sa vytackal z auta, vypol alarm, položil peniaze na kuchynský stôl a vyliezol na poschodie. My sme šli za ním, mama nás uložila do postele, pobozkala na čelo a vyplla svetlo. Potom vkĺzla do spálne. Otec tam na ňu čakal a hladil svoj kožený remeň. Neznášal, keď našho mama zízala, obzvlášť na verejnosti.

„Tento remeň je až z Texasu. A teraz ťa ním vyplieskam,“ vyslovil pokojne. Chytil pracku a pomaly si ho začal sťahovať. Mama sa